

Oponentský posudek bakalářské práce

Název práce: HRA NA KYTARU JAKO ZÁJMOVÁ AKTIVITA

Autor práce: Pavlína Černá

Obor studia: Pedagogika volného času

Posudek vypracoval: Mgr. Michal Novotný

Datum: 1. 6. 2020

Obsahová a jazyková stránka bakalářské práce:

Autorka si pro svou práci zvolila téma hudební - konkrétně hru na kytaru. Kytara je dle mého názoru nejoblíbenější nástroj současnosti, skýtá totiž velkou škálu možností. Funguje zároveň jako sólový i doprovodný nástroj a dá se uplatnit téměř ve všech hudebních žánrech. Autorka zprvu definuje klasickou hru a doprovodnou (akordovou) hru, přibližuje instituce, kde lze hru na kytaru studovat, shrnuje hlavní typy kytar, jak se ladí, jaká je správná technika hry, z čeho se kytara skládá, jak se zapisují akordy a rytmus pravé ruky a podobné nezbytné úvodní záležitosti.

Nejpřínosnější pasáže práce bezesporu začínají pátou kapitolou. Jak přiznává, sama hře na kytaru vyučuje, a tudíž se zamyslela se nad tím, zda výuka na ZUŠ není příliš konzervativní (rigidně klasická), případně jak ji osvěžit, aby kytarových „odpadlíků“ nebylo mezi začátečníky tolik. Domnívá se, že výuka hry na kytaru by měla být od počátku kombinace klasické kytary a doprovodné kytary, aby děti dokázaly hrát písně a doprovodit vlastní zpěv. S tím mohu jen a jen souhlasit, neboť stejně jako autorka kolem 13 roku života i já sám jsem prošel počáteční fází znechucení z not a cvičných etud a potom svobodného hledání, samostudia, napodobování a odposlouchávání, které mě dodnes baví. Kytara mi změnila život, stala se neodmyslitelnou součástí mé osobnosti a dodnes mi přináší obrovskou radost.

Jádrem práce bylo tedy porovnat rozdíly mezi výukou klasické a doprovodné hry na kytaru a definovat klady i zápory obou variant výuky. Pisatelka mapuje současný stav výuky klasické kytary ve vybraných ZUŠ v ČR pomocí dotazníkového šetření, v němž oslovila pedagogy klasické kytary. Ptala se jich mimo jiné na to, zda a kdy zařazují akordovou hru do výuky. Z šetření vyplynulo, že z 96 lektorů pouze 6 akordovou hru nezařazuje nikdy, ostatní ano, ale většinou až ve 2. či dokonce ve 3. ročníku, a to už bývá dle mého názoru většinou pozdě.

Nesmírně cenné jsou postřehy vybraných osobností české hudební scény, které formovaly hudební vnímání několika generací mladých lidí, prosadily se na českém hudebním nebi a svou autorskou tvorbou a charakteristickou kytarovou hrou ovlivnily tisíce následovníků, včetně mě.

V poslední šesté kapitole autorka navrhla koncepci deseti lekcí doprovodné kytary pro začátečníky na základě vlastních zkušeností s výukou dětí i dospělých, čímž dokázala, že nechce zůstat u pouhého teoretizování, ale nabízí konkrétní návod, jak učit kytaru přitažlivým způsobem.

Práce je čtivá, velmi inteligentně a zároveň prakticky koncipovaná, nemá slabá místa a to ani po formální, stylistické či grafické stránce. Obdivuji pisatelku, že našla odvahu poodhalit dlouholetou slabinu zkostnatělého systému kytarové výuky na ZUŠ, i když na obranu kytarových lektorů bych řekl, že situace se za posledních 20 let výrazně zlepšila a trh nabízí řadu alternativních způsobů kytarové výuky. Líbí se mi též, že autorka nezatrácuje klasickou kytaru, neboť ví, že dobrá technika a hluboké hudební vzdělání otvírá další obzory a mnozí nadšení samouci možná po letech „beglajtu“ zalitují, že nemají lepší techniku a nepřechtou noty. Ovšem vnitřní zaujetí, či dokonce posedlost nástrojem dovedla řadu samouků na vrchol virtuozity, jmenujme za všechny třeba Erica Claptona, který nemá ani špetku formálního hudebního vzdělání.

Nesmírně oceňuji nápad oslovit legendy českého folku a optat se na jejich osobní cestu k tomuto nástroji a metodiku, kterou by doporučily při výuce. Nelze opomenout ani poctivý kus práce při dotazníkovém mapování současné situace na kytarových odděleních českých ZUŠ.

Závěr:

Z mého pohledu není této bakalářské práci co vytknout a bez váhání navrhuji známku „výborně“.

Mgr. Michal Novotný

V Českých Budějovicích 1. 6. 2020